

Legy Societis Jesu Ingolstadt Scilicet.

ASSERTIONES
EX TRIPLICI PHI-
LOSOPHIA,

QV AS

IN CATHOLICA ET
CELEBRI ACADEMIA INGOLSTA-
DIENSI, SVB FINEM TRIENNALIS CVR-
sus in publicam Disputationem
dederunt

DVO

E SOCIETATE JESV,
EIVSDEM PHILOSO-

phia Studiosi. *Conradus Graff*

Terth. Reimann XXVI. Iunij ANNO CHRISTI

M. D. C. XV.

INGOLSTADII,

Typis Ederianis, apud Elisabetham Anger-
mariam, viduam.

SANCTISSIMO NOMI-
NI IESV, EIVSQVE SOCIORVM O-
PTIMO PARENTI B. P. IGNATIO DD.

EX LOGICA.

THESIS PRIMA.

LOGICA est scientia simpliciter practica, secundum quid speculatiua, versans circa operationes intellectus, prout sunt dirigibiles per præcepta Dialecticæ, tanquam obiectum adæquatum; est physice necessaria ad scientias Totales saltem aliquas. Logica Utens est habitus re distinctus à doctrine, sicut ab omnibus etiã alijs scientijs.

1. Natura vna formaliter existens à parte rei in pluribus, si per Intellectum ab Inferioribus præscindatur, fiet verè vna apta esse in multis vniuocè, adeoque vniuersalis, quæ tamen à parte rei vel etiam in priori naturæ secundum se plus non habet, quàm fundamentum Vniuersalitat. In communi sumptum Vniuersale ad suas quinque species est genus analogicum.

2. In prædicatione, quæ essentiam Vniuersalis vt proprietates consequitur, abstractum de abstracto non dicitur, nisi per modum speciei aut generis, vt tota eius naturam saltem potentia contineat, & per modum sic continentis significetur. De Concretis nunquam, nisi in diuinis & Transcendentibus, quamuis concretum de alieno abstracto sæpe prædicetur, de suo nõ nisi in diuinis, transcendentibus, & entibus rationis inter se.

3. Omnia prædicamenta primo diuersa inter se realiter saltem ex natura rei differunt; In prædicamentis accidentium licet per se ponere tam abstracta quàm concreta, in substantiæ verò solùm concreta, cuius summum genus est substantia completa. Quantitatis Categoriam constituit Quantitas continua & permanens, vnde sicut numerus & oratio, ita tempus & motus rectè excluduntur.

4. Relatio fundatur tum substantijs, tum accidentibus, vna tamen aliam fundare nequit; quæ differentiam specificam intrinsece desumit ab habitudine quadam ad fundamentum & terminum simul, extrinsecè potissimum à termino adæquato, à quo etiam extrinsecè indiuiduatur. Distinguitur prædicamentalis à fundamento modaliter, quæ terminum suum vt absolutum respicit, & nõ nisi actu existentem; diuiditur potissimum in tres species, secundum triplicem rationem fundandi, Vnitatem, Actionem & Passionem, ac mensurabilitatem.

5. Enuntiatio mentalis est vnus simplex conceptus expressè representans coniunctionem aut disjunctionem extremorum, ipsa verò extrema tantum confusè. Verbum Est in propositionibus de tercio adiacente tantum rationem Copulæ supplet, quoties prædicatum est necessarium, secus si sit contingens. Enuntiatio semel vera nunquam potest esse falsa, & vicissim; illæ verò propositiones, quæ Insolubiles dicuntur, nec veræ sunt nec falsæ.

7. Ad

7. Ad consequentiam duo minimum requiruntur iudicia ita à se mutuo dependentia, vt vnus ex altero sequatur, quæ tamen non necessariò successiue fiunt; ipse discursus probabiliter est vnus simplex actus quo iudicatur veritas cõsequentis connexa cum antecedente. In consequentia formali ex vero nunquam sequitur falsum, licet ex falso verum; porro nulla Inductio, quæ talis, est formalis consequentia.

8. Syllogismus definitur oratio, in qua quibusdam positis aliud quiddam ab ijs quæ posita sunt, ex necessitate accidit, eò quod hæc sunt; quæ definitio conuenit etiam aperte falsis, expositorijs, & hypotheticis; præmissæ moraliter tantum causant conclusionem; hinc Intellectus in assensu Conclusionis necessitatur solùm quoad specificationem, non quoad exercitium; ipsæ verò præmissæ in Conclus. aliquo modo confusè tantum cognoscuntur. In 2.ª & 3.ª figura nulli dantur modi Indirecti.

9. Ad demonstrationem propter quid requiritur inter cæteras condiciones etiã vt prædicatum sit necessarium, vnde triplex necessitatis gradus assignari solet. 1. vt sit de omni. 2. vt sit per se. 3. vt secundum quod ipsum, sufficit tamen alteram præmissarum in demonstratione primo & secundo modo esse necessariam. Totalis aliqua scientia non est vnus numero habitus, sed aggregatum quid ex pluribus partialibus; ad habitum recipiendum ea sola potentia est apta, quæ est rationalis saltem participatiue.

EX PHYSICA.

10. Essentialis capacitas materiæ primæ extēdit se ad formas tā substantiales quàm accidentales, etiam ad contraria summè intensa, ad duas formas substantiales vltimas simul recipiendas, perditas quoq; recuperandas. Vnitur verò materia prima per vnicum modum Vnionis substantialem, respectiuum, materialem, sibi tanquam subiecto inhaerentem, formæ verò vt modificato adiacentem, à qua tamen nec effectiue prouenit, nec nisi modaliter distinguitur.

11. Priuatio prout dicit non esse formæ in subiecto proximè apto est principium essentialis Generationis, vt mutatio est, & denominatur proxima à dispositionibus proximis in genere causæ materialis non efficientis, proin aliquanto tempore antecedit generationem, estque diuersa non solùm pro diuersitate formarum introducendarum, sed etiam pro diuersitate agentium.

12. Anima rationalis etiam quæ talis est natura: Materia & forma cœli etiam in particulari spectatæ sunt naturæ tum respectu motus localis, tum aliarum operationum in Inferiora; de quiete contrarium est, quæ non propterea est violenta.

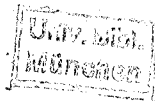
13. Causalitas materialis in fieri & factio esse est Passio ex natura rei ab Actione distincta, à subiecto perinde vt terminus. Causalitas formæ est vnio, in modis nil distinctum ab ipsorum essentia. Causalitas efficientis est actio. Causalitas finis, amor & affectus in ipsum, seu efficax seu inefficax. Vniuersim Causalitas, quæ causam in actu constituit, non semper formalis & expressa esse debet.

14. Nullum accidens immediatè inhæret toti composito, sed spiritualia formæ spirituali, quantitas materiæ, cætera materialia non modalia quantitati. Putamus verò posse Deum spirituale accidens ponere in materia, & materiale accidens, imò ipsam quantitatem, in spirituali subiecto. Potest quoque forma aliqua materialis vniri materiæ, & ab ipsa in existendo non dependere supernaturaliter, sicut materia in existendo naturaliter à nulla forma pender.

15. Motus propriè dictus essentialiter est successiua & continua formæ acquisitio includens tendentiam ad vltiorem formam, aut saltem indiuisibile formæ acquirendum. Velocitas & tarditas sunt modi motus, non capaces Intensionis aut remissionis, sed qui variata motus velocitate alij & alij producantur.

A 2

16. Vnus

16. Vnus numero motus non requirit necessatio vnum numero mouens, sed idem subiectum proximum. Motus naturalis & violentus ex hoc ipso capite non differunt specie: Essentialis & specificatio motus tum à termino à quo tum ad quem desumitur, etsi potius ab hoc, quam ab illo. Motus locales sursum & deorsum præcisè quâ tales, probabiliter specie non distinguuntur.
17. Infinitum actu in magnitudine & multitudine (quod dari non posse asserimus cum Aristotele) sic describendum est, si eius naturam plenè velis explicare: Infinitum actu est, quod habet in numeras partes æquales cuiuslibet finitæ magnitudini aut multitudini ita existentes, vt aliquando sit verum dicere omnes existere aut extitisse. Porro qui concedunt infinitum actu, necessatio debent cōcedere vsum esse maius altero, vnū cōtinere Infinitas infinita, non esse de eius ratione, vt oēm locū occupet, &c.
18. Impenetrabilia constituit corpora quantitas localiter secundū triplicem dimensionem extensa, quæ vim habet resistendi negatiuè corpori penetranti, vni tantum causæ creatæ, non autem Deo insuperabilem. Idem esto iudicium de repugnantia corporum, quâ vnum ab altero se non patitur dimoueri in metu Vacui. Cur natura fugiat Vacuum, causæ est conseruatio vniuersi. Id verò, quod corpus illud mouet, cui alterum metu Vacui inseparabiliter affixum est, causat motum huius violentum.
19. Vacuo supernaturaliter dato animalia in eo progredi non possent sine ope Angelicâ; projecta ab Angelo mouerentur non ab homine; non verò grauiâ aut leuiâ, nisi corpore aliquo posito pro termino motus, si verò esset aliquod corpus terminans motum & graue aut leue, nullum aliud tangeret, tum moueretur & quidē successiuè.
20. Rectè admittuntur Indiuisibilia Entitatiua, non tantum in quantitate, sed etiam in substantijs & alijs accidentibus, quæ tamen non necesse in Continuatione aut Discontinuatione produci aut corrumpi, etsi verò corrumpantur aut producantur, nil sequitur absurdū. Punctum terminans lineam propriè illam non tangit nec adæquatè nec inadæquatè: posita pari densitate Continui maius habet plura Indiuisibilia quàm minus. Naturæ vi potest dari separatam Indiuisibile saltem qualitatum.
21. Partes & indiuisibilia sunt actu in Continuo, quæ neutriquam sunt modi, si ipsæ partes diuisibiles non sint modales neque seipsis formaliter partibus diuisibilibus vniuntur, sed vnione aliâ indiuisibili superadditâ & in ipsis subiectatâ. Indiuisibilia qualitatatum quoad extensionem, sæpe quoad intensiōnem sunt diuisibilia; partes entitatiuæ integrales & realiter distinctæ substantijs non adueniunt à quantitate, sed eas habent secundum se, etiam spoliatæ omni extensione quantitatiua.
22. Continuum non componi ex meris Indiuisibilibus immediatis, & deinceps se habentibus pleriq; pro demonstrato habent, quibuscum & nos sentimus. Pleraq; corpora non componuntur ex minimis physicis. Punctum separatam potest naturaliter moueri localiter & alteratiuè. Indiuisibilia etiam rerum successiuarum, res permanentes non productæ per motum, aut Instanti tantum durantes incipiunt & desinunt intrinsecè. Res successiuæ absolute incipiunt & desinunt extrinsecè, Vt Tangē intrinsecè.
23. Mundus ab æterno non fuit, sed esse potuit quoad res permanentes, non successiuas, aut quid successiuum supponentes essentialiter. De essentia eius sunt Cæli & 4. Elementa, si pro congerie corporum simplicium sumatur, sin pro totâ rerum Vniuersitate, requirit præterea mixta omnia in genere, secundum 4. gradus Esse, *Viuere, Sentire, Intellegere*. Vnde neq; hic mundus essentialiter perfectior fieri, neq; alius formaliter in ratione mundi specie distinctus creari potest.
24. Cælum est quinta essentia constans materiâ à sublunari specie distincta, est ignobilis viuente quolibet ad cuius productionem non nisi dispositiue aut Instrumentaliter cōcurrit; sua natura est incorruptibile, neq; graue neq; leue; præter lucem habet alias virtutes actiuas, quas influentias vocant. Omnes cæli habent vnus specie

- eius materiâ, formis verò essentialiter distinguuntur, sicut & stellæ à suis orbibus & interse. Quor sint numero Cæli, incertum, absit tamen, vt fluidos aut liquidos dicamus, qui solidissimi quasi ære fusi sunt, teste scriptura Iob. 37.
25. Terra necessariò mouetur nouo pondere accedente, aut ex vno loco in alium translato. Grauiâ in sine mouet celesiùs Grauitas, quam secundariam vocamus, quæ à primaria producit & durante motu augetur. In loco perfectè naturali nulla est grauitatio. Grauitas terræ & aquæ, sicut leuitas aëris & ignis specie differunt; & simplices sunt etiam in medijs Elementis.
26. Violenti motus proiectorum causæ est impulsus à proiiciente per locomotionem impressus, iam cum motu locali, iam in instanti; proiecta in medio habent statum. Motus reflexus pilæ à muro resilientis prouenit à primo impulsu per proiicientem impresso. Fluctuatio corporis grauis liberè suspensi & semel moti, prouenit à naturali grauitate illius æquilibrium quærente. Mobile ex natura motus reflexi in puncto reflexionis non necessariò quiescit.
27. Materia ventorum est exhalatio sicca & calida, formalis illorum ratio est obliqua motio exhalationum, efficiens impetus à leuitate sursum vrgente impressus. Motus maris, quem æstum vocant, à Luna prouenit per impressum impulsu. Salsedo illi non est naturalis, sed à Deo in prima creatione iniecta ab exhalationibus adustus conseruatur & augetur. Cælum & 4. Elementa simul producant lapides & metalla principaliter, adhibitis influentijs & primis qualitatibus.
28. In vno composito non sunt tot formæ substantiales, quot gradus essentia; idem intellige de formis substantialibus elementorum in mixtis, de forma Corporeitatis & cadaveris. Formæ verò viuientium partiales rectè admittuntur, non tamen vt essentialia viuenti, quomodo cumq; spectentur, sicut nec corpus vt per illas constituitur. Generatio vnus est corruptio alterius mediare vel immediate.
29. Gradus Intensiōnis nec essentiali nec Indiuiduali perfectione discrepant, neque certam subordinationem aut oppositionem habent: dno remissa possunt se ad summum intendere, præferim in antiperistasi, quæ fit ob inclusos halitus. Vnum accidens potest aliud æquè intensum producere; interdum agit aliquid vltra suam intensiōnem. Rarefactio fit cum partes quantitatis protrahuntur ad maiorem locum occupandum; condensatio, cum eadem partes rursus intra sese reconduntur, sine productione vlla aut corruptione quantitatis.
30. Nulla res creata potest agere in distans, tamen Deus, si per impossibile distaret, non implicaret, quin posset; Deus quilibet semel destructus præter tempus & actionem rei creatæ potest reproducere, creatura nihil. Elementa ex sua natura postulant alteram qualitatem in summo, alteram remissam sine admixtione contrarij. Nullum mixtum vllam qualitatem primam in summo patitur. Ad mixtionem intrinsecè sola generatio formæ mixti & vnio particularum miscibilium requiruntur, cæteri motus extrinsecè se habent. Terra siccissima est, aër humidissimus.
31. Anima est actus primus corporis naturalis Organici potentia vitam habentis; Vna tantum in vno viuente, informat omnes partes corporis, in quibus cernitur aliqua operatio vitalis. Rationalis, est Indiuisibilis, tota in toto corpore, & tota in quilibet parte, cæteræ sunt extensæ & diuisibiles, partes animæ diuisibiles sunt homogeneæ vnus essentia; & perfectionis, sicut & vna anima Totalis ab altera eiusdem speciei Indiuiduali perfectione non differt.
32. Vita est permanens animæ nutriētis cum calido, quam habent in Composito omnes partes heterogeneæ, & homogeneæ non excrementitiæ, ac solidæ. Omnes quatuor humores in corpore sunt specie distincti inter se, nec vitam habent, sicut nec vllus alius humor, Mors Aristoreli est Extinctio Caloris.

33. Potentiarum in communi quinq; sunt genera, ab anima strictè realiter distincta, à qua per Dei potentiam possunt separari, & intellectus, v. g. in lapide poni; materiales subieciuntur in materia media quantitate, & tantum in ijs organis, in quibus possunt operari; spirituales in sola anima. Materiales salua vita Organo ad functiones suas proprus inepro possunt penitus amitti. Omnes ab anima effectiue principaliter per emanationem, quæ est operatio vitalis, proximè & immediate profuunt.

34. Potentiæ sumunt suam speciem ab actu & obiecto adæquato ac formali. Verum obiectum adæquatum ac formale multò strictius assignandum pro actibus, quam pro potentijs, adeo vt obiectum formale actus sæpe tantum sit materiale potentiæ; hinc visio nigri & visio albi specie differunt. Adæquatum obiectum potentiæ desumitur ex generalissima ratione quam attingit in suo obiecto, quæ ex actu imperfectissimo circa illud colligi potest.

35. Terminus actus vitalis à solo Deo in quouis subiecto produci potest, non autem actio. Animæ vegetantis duæ tantum sunt potentiæ principales vitales inter se realiter distinctæ: augmentatiua secundum se non est propriè vitalis; consistit essentialiter augmentatio in vnione successiua duarum quantitatum, sicut nutritio in vnione materiæ alimenti cum materia aliti, & introductione formæ Viuentis in illam, ctsi vtramq; plures actiones vel præcedant vel comitentur.

36. Cum omnes sensus speciebus in sensatione vrantur, ponuntur eæ duplices impressæ & expressæ. Impressæ producuntur ab obiecto externo per medium vsq; ad organum sensationis; ad quam effectiue instrumentaliter concurrunt; sunt in entitate diuisibiles, & quadruplici genere Indiuisibilem ac partium constant, quarum aliæ sunt extra se mutuo, reliquæ intra se penetratiue, & vnitæ, illarum aliquæ repræsentant diuersas partes obiecti, aliquæ diuersos gradus intensiõis in eadem parte obiecti, aliquæ eundem gradum claritatis vel debilitatis.

37. Species istæ sunt secundæ qualitates dependentes in conseruari ab obiecto, si inseruiant sensibus externis; materiales inhærent organo, mediante quantitate; differunt specie vel numero prout est obiectum, quod repræsentant. Obiectum indiuisibile modo existens naturaliter sui species non producit. Idem fit, si sit immediatum organo, nullo medio etiam interno intercedente.

38. Sensibilia communia, quorum quinq; cum Aristotele ponimus, speciei sensibilis proprii modum, saltem aliqua, superaddunt, quamuis in sensu interno diuersas omnino species probabiliter habeant. Commune sine proprio per nullam potentiam, proprium sine communi saltem per diuinam percipi potest, consequenter à sensu Vniuersale fieret, qui secundum communem modum operandi sæpius circa commune quam sensibile proprium hallucinat.

39. Organum visus est tunica immediatè circumdans humorem Chrystillinum: auditus; membrana tympano oppansa: olfactus; processus mamillares: gustus; nerui per linguam, palatum & gulam à cerebro producti; Tactus, Nerui, Caro, Cutis seu membrana. Obiectum visus est color, genus ad lucem & colorem; auditus, sonus, qui in reflexione non necessariò ipse, sed per species repercutitur, Gustus, Sapor; olfactus, odor; Tactus, primæ qualitates & aliquot secundæ.

40. Sensus internus est vna formaliter ac realiter potentia à varijs actibus variè denominata, adiciens speciebus suis productis à speciebus expressis sensus externi modum repræsentantem sensationis internæ; hæc potentia subieciatur in Cerebro, eius verò species in spiritibus vitalibus. Species in sensatæ nullæ sunt. Appetitus sensitivus in corde residet, potentia verò loco motiua materialis in musculis & Tendonibus, seu aliquo æquivalente, vbi hæc desunt.

41. Anima

41. Anima rationalis tres habet potentias spirituales & inorganicas, Intellectum, Voluntatem, Locomotiuam; Memoria Intellectiua nihil est diuersum ab Intellectu, qui vtitur speciebus spiritualibus ab Intellectu agente productis, phantasmate solum per modum conditionis sine qua non concurrente. Intellectus agens & passibilis strictè realiter distinguuntur. In hac vita non dantur species propriæ rerum spiritualium, Vniuersalium, aut vilius substantiæ, sed tantum accidentium, & quidem per se sensibilium. Potest Intellectus simul & semel pluribus actibus plura obiecta cognoscere; pro obiecto adæquato habet omne Ens seu reale & positium, seu rationis & negatiuum.

EX METAPHYSICA.

42. Metaphysica quæ ab alijs per Antonomasiam Prima Philosophia dicitur, est sapientia vnus rationis habitus, cuius obiectum attributionis adæquatum rectè statuitur Ens reale, re & ratione ab omni materia abstractum, cuius conceptus obiectiuus distinctus non est vnivocus aut re diuersus ab Inferioribus sed solum confusus. Gradus essentia in scala prædicamentali subordinati singuli seorsim absque alijs clarè & distinctè concipi possunt, hinc ante omnem operationem Intellectus inter se ex natura rei realiter formaliter distinguuntur.

43. Existencia est actualitas naturæ, per quam actu in rebus constituitur, gradus substantialis vel accidentalis pro ratione essentia quam actuat; Deo essentialis, non autem rebus creatis; neque est passio fluens ab illarum essentia, sed ab extrinseco producitur; sola ratione distinguitur ab essentia diuina, à creata verò realiter formaliter; vt aliquid per alienam existentiam rei creatæ existat, implicare contradictionem rectius putamus.

44. Singularitas, quæ ad omnem rei existentiam præsupponitur, est gradus Metaphysicus quo essentia determinatur ad hoc vel illud Individuum; cuiq; enti ab altero diuerso distinctus & partialis aliquis inest; sic in composito alia partialis hæccetas materiæ, alia formæ, licet ex vtraq; vna Totalis coalescat: idem fit dictum de accidentibus etiam modalibus, quæ non propriè ex subiecto indiuiduantur. Differt ab essentia in diuinis sola ratione, in creatis ex natura rei seu formaliter.

45. Natura substantialis etsi per hæccitatem incommunicabilis reddatur pluribus Inferioribus secundum eam naturam multiplicatis, tamen ne adhuc possit inesse alij supposito per assumptiuam Vnionem, vterius contrahitur ad vltimum quoddam complementum, quod dicitur subsistentia, & cum natura completa suppositum constituit, quod definitur substantia completa, indiuidua, incommunicabilis. Est verò Hypostasis entitas quædam in creaturis naturæ singulari actu existenti superaddita, & ab ipsa formaliter diuersa.

46. Partes cum sunt actu in Composito solam habent Totius supposititalitatem, quæ est diuisibilis, & secundum aliam partem in materia, secundum aliam in forma; si verò hæc partes seorsim existant extra Compositum, vt Materia & anima rationalis, habent suas incompletas & parciales subsistentias; partes tamen Integrales Viuentium vitæ expertes, nec continuatæ viuentibus alijs suam propriam habent hypostasin.

47. Entis passiones tres sunt præcipuæ. Vnum, Verum, Bonum. Vnitas generatim nihil aliud est, quam negatio diuisionis, vnde quot diuisionum sunt principia seu genera, tot etiam illis erunt oppositæ negationes, vel vnitates, & consequenter, si diuisio realis, Vnitas illi opposita etiam erit realis. Hinc diuisioni secundum essentias, quæ realis est, Vnitas formalis seu essentialis opponitur itidem realis; diuisioni secundum principia

principia Individuanciam, vnitas numerica, quæ ante omnem Intellectus operationem illis conuenit, quæ ad vnum Individuum contracta sunt.

48. Sunt præterea alia quæ inter se distinguuntur realiter, vt Includens ab Incluso, seu pars à Toto, alia strictè realiter, vt res à re; alia distinctione reali latè sumpta, quæ formalis, ex natura rei, aut modalis dicitur. Diuisio autem rerum quæ fit secundùm rationem, dicitur vel rationis ratiocinatæ, virtualis, cum fundamento in re, vel rationis ratiocinantis & sine fundamento; quibus distinctionibus suæ singulæ opponuntur vnitates. Porro vnitas Transcendentalis, quæ Passio Entis nuncupatur, vel est vnitas formalis, vel vnitas in communi, prout abstrahit à numerica & formali.

49. Veritas triplex est Transcendentalis seu in Essendo, quæ est Entis passio, Veritas moralis in dicendo, & Veritas in cognoscendo. Transcendentalis à nobis concipitur per modum fundamentalis cuiusdam aptitudinis, secundùm quam aptum est Ens, eò ipso, quod est Ens, ab Intellectu quolibet vt tale vel tale cognosci verè & iudicari. Veritas in cognoscendo videtur esse relatio similitudinis ipsius conceptus formalis cum re repræsentata; hinc de falsitate, cuique veritati opposita facillè seruata proportione iudicabitur.

50. Bonum morale triplex. Honestum, Vtile, Iucundum, quæ singula rationem causæ Finalis posse subire probabile est. Bonitas verò Transcendentalis seu Entitativa, de qua hic agitur, est ipsa essentialis perfectio, & integritas rei in genere Entis, quo modo est quiddam ratione nostra Ente posterius, & ipsius Passio. Hæc de bonitate & vniuerso huius Triplicis Philosophiæ Bono breuiter scripta sunt, ad meliorem eius laudem qui solus B O N U S est.

Ad maiorem DE I Deiparæq; Virginis &
B. P. IGNATII honorem &
gloriam.

Cum facultate Superiorum.

